श्चिन्तयामास। स्थाने कोषो वैनतेयस्य। तत् स्वयमेव गत्वा तं सम्बोध्य सम्मानपुरस्सरमानयामि। उक्तं च।

भक्तं शक्तं कुलीनं च न भृत्यमपमानयेत्।
पुत्रवल्लालयेन्नित्यं य इच्छेच्छ्रियमात्मनः ॥ ३९७ ॥

५ अन्यच्च। राज्ञा तुष्टो ऽपि भृत्यानां मानमात्रं प्रयच्छति।
ते तु सम्मानितास्तस्य प्राणैरप्युपकुर्वते ॥ ३९८ ॥

इत्येवं सम्प्रधार्य रुक्मपुरे वैनतेयसकाशं सत्वरमगमत्। वैनतेयो ऽपि गृहायागतं भगवन्तमवलोक्य त्रपादधोमुखः प्रणम्योवाच। भगवंस्त्वदाश्रयोन्मत्तेन समुद्रेण पश्य मे भृत्यस्याण्डकान्यपहृत्य ममापमानं १० विहितं। तद्भगवल्लज्जया मया विलम्बितं। नो चेदेनमहं स्थलान्तमद्यैव नयामि। उक्तं च यतः।

येन स्याल्लघुता वाथ पीडा चित्ते प्रभोः क्वचित्।
प्राणत्यागे ऽपि तत् कर्म न कुर्यात् कुलसेवकः ॥ ३९९ ॥

तच्छ्रुत्व भगवानाह। भो वैनतेय सत्यमभिहितं भवता। उक्तं च यतः।

१५ भृत्यापराधजो दण्डः स्वामिनो जायते यतः।
येन लज्जापि तस्योत्था न भृत्यस्य तथा पुनः ॥ ४०० ॥

तदागच्छ येनाण्डानि समुद्रादादाय टिट्टिभं सम्भावयामः। अमरपुरीं च गच्छामः। तथानुष्ठिते समुद्रो भगवता निर्भर्त्स्य धनुष्याग्नेयं शरं सन्धायाभिहितः। भो दुरात्मन् दीयतां टिट्टिभस्याण्डानि। नो चेत् २० त्वां स्थलतां नेष्यामि। ततः समुद्रेण सभयेन टिट्टिभाण्डानि तानि दत्तानि। टिट्टिभेनापि स्वभार्यार्पितानि। अतो ऽहं ब्रवीमि।

शत्रोर्विक्रममज्ञात्वा वैरमारभते हि यः।
स पराभवमाप्नोति समुद्रष्टिट्टिभाद्यथा ॥ ४०१ ॥

तदाकर्ण्य सञ्जीवकस्तमेव भूयो ऽपि पप्रच्छ। भो मित्र कथं ज्ञेयो ऽसौ २५ मया दुष्टबुद्धिरिति। इयन्तं कालं यावदुत्तरोत्तरस्नेहेन प्रसादेन च